

CARTAS DE LOS LECTORES

EL LECTOR EXPONE

Equitat fiscal

■ Els impostos no són neutrals, ja que condicionen certs comportaments dels contribuents: treball, estalvi, inversió, consum. No obstant això, són una càrrega necessària per al desenvolupament d'una societat avançada i la política tributària ha de perseguir l'equilibri entre l'eficiència i l'equitat. Centrant l'atenció en l'equitat, al sistema fiscal espanyol, precisament, no n'hi sobra.

Entre el desafortat frau fiscal i els mecanismes d'optimització de la factura fiscal dels més acabalats, el gruix de la càrrega fiscal recau sobre la molt diversa classe mitjana, que té en comú l'absència de rics. Una revisió dels instruments de tributació dels ciutadans amb una alta capacitat econòmica aportaria més ingressos i equitat al sistema, però el risc de deslocalització de capitals i inversions retreu els governs d'emprendre-la. La conclusió és que sempre hi ha arguments per alleugerir la contribució dels més adinerats a les arques públiques.

El dèficit previst per a aquest any 2011 és del 6% del PIB i el compromès per a l'any 2013 és del 3%. En dos anys s'ha de reduir la diferència entre despeses i ingressos públics en més de 30.000 milions d'euros, ja sigui reduint despeses, augmentant ingressos o combinant ambdues alternatives. Les previsions auguren un creixement lent de l'activitat econòmica i, per tant, de la recaptació tributària. Això significa que si els ingressos fiscals han de contribuir significativament a la disminució del dèficit, serà a través d'una pujada d'impostos; la qüestió és quines seran les figures tributàries afectades. Una dada que cal considerar és que les previsions situen la inflació del 2012 per sota del 2%, cosa que pot portar els responsables econòmics a la conclusió que és un bon moment per tornar a augmentar l'IVA. Si és així, el sistema tributari perdrà una altra dosi d'equitat.

JOSEP BALLETBÓ SÁNCHEZ
Sant Boi de Llobregat

Aristocràcia anglesa

■ Els felicito per la publicació de l'article "Una altra disputa Keynes-Hayek", de Robert Skidelsky (6/X/2011). Ja era hora que un mitjà d'informació es fessés de la figura de Keynes, un lord anglès del grup de Bloomsbury, Dora Carrington, Liton Strachey, Gerald Brenan..., aquesta excepcional aristocràcia anglesa. I també pel magnífic treball de Francesc de Carreras sobre Fernández de Castro; alguns el vam conèixer a l'editorial Ruedo Ibérico (París).

BERNAT MUNIESA BRITO
Barcelona

Terrassa en silenci

■ La creació de llocs de treball productiu va lligat a la venda dels productes fabricats. Si el mercat no compra, aquests llocs de treball no són necessaris i per tant, les subvencions, en aquest cas, aguditzen la picaresca.

El problema és que la gent que compra adquireix productes importats, que són notòriament més barats. Els teixits i les sabates procedents d'Extrem Orient han enfonsat la indústria nacional. Si no comprem el que fabriquem, perquè necessitem llocs de treball improductius? Ara resulta que, en fallar la construcció, necessitem una indústria que la globalització ha destruït. A Terrassa, entre els que han tancat i els deslocalitzats no queda res. Aquell soroll de telers tant característic d'una activitat frenètica ha donat pas a un sorprenent silenci fúnebre. Aquest és un mal presagi per la creació de qualsevol lloc de treball.

FREDERIC VANCELLS
Terrassa

No al desànim

■ Sempre, al llarg de la història, hi ha hagut motius per queixar-se, per desanimar-se i també per abandonar. Avui dia seguim igual. Motius per queixar-nos ens en sobren. És per això que, en aquests moments de retallades i desànim, resulta admirable veure aquests herois quotidians. Parlo d'aquells que la majoria respectem, no perquè tinguin una petita fortuna, ni tan sols una

feina reconeguda, sinó dels que ens donen una lliçó de vida amb la seva capacitat de lluita, d'aixecar-se una vegada i una altra i seguir lluitant amb il·lusió i determinació. Aquells que no es queixen mai perquè estan massa ocupats en fer cada dia la seva feina, de la millor manera possible i amb molt d'orgull.

Potser els polítics podrien prendre nota que per aconseguir l'admiració dels ciutadans i flotar aquest país han de fer com aquests herois quotidians. I nosaltres, per una altra banda, també tenim dos reptes: deixar de queixar-nos i començar a actuar, i treure del vocabulari les paraules *abandonar* i *desànim*.

CRISTINA GUTIÉRREZ
Santa Maria de Palautordera

Seguretat a Barcelona

■ Doncs mirin, si bé estic allunyada de les idees del Partit Popular, li dono tota la raó al senyor Fernández Díaz quan manifesta que aquest Ajuntament és continuista, i no només en els càrrecs que s'han mantingut, sinó en què

les bicicletes continuen assetjant els vianants arreu, els gossos aravan pel carrer sense lligar, la prostitució simplement ha marxat de la Rambla per anar a d'altres carrers, etcètera.

La veritat és que el ciutadà, exceptuant la seguretat al metro, que és molt important, no ha vist canvis que li afectin directament en el dia a dia.

MONTSE GALÍ
Barcelona

Deporte ejemplar

■ Se celebra el Campeonato del Mundo de rugby en Nueva Zelanda. El rugby es un deporte de una dureza física y potencia impresionantes, y de una estética bélica innegable, muy superior al fútbol. Choques brutales de atletas de gran envergadura y más de cien kilos de peso, lo que supone una posibilidad de lesionarse elevadísima. El juego limpio y el respeto al rival son infranqueables y donde la mala fe y lo ruin no sólo no tiene cabida sino que está proscrita por jugadores y público. Existe un respeto por el que sólo el capitán

de cada equipo puede dirigirse al árbitro, que es intocable en todos los aspectos, y existe un tercer tiempo pospartido, donde equipos y árbitros cenan juntos en camaradería y comentan los lances del partido.

Me pregunto por qué ello no es posible en el fútbol, nuestro deporte rey, y se permiten, sin impunidad alguna, desde actitudes impresentables, gritos racistas, hasta patadas y actitudes tan lejanas al señorío del rugby.

Nos tenemos que plantear seriamente qué ejemplo de aprendizaje de ética les queremos dar a nuestros hijos, partiendo de que estamos hablando de un juego: la ética del rugby o el *todo vale* del fútbol.

JOSÉ MARÍA VALON MUR
Barcelona

Millor apujar impostos

■ El Govern català sembla obstinat a mantenir que l'única solució per ajustar els comptes públics és abaixar els salaris dels seus empleats. Hi ha una alternativa més efectiva, equitativa i legítima:

apujar els tipus marginals de l'impost de la renda per als ingressos mitjans i especialment per als ingressos alts.

Més efectiva perquè, en el cas que els augments fossin significatius, podria suposar ingressos addicionals elevats de forma substancial i permanent.

Més equitativa perquè no només es veurien afectats, per exemple, mestres o personal sanitari del sector públic, sinó també metges del sector privat, futbolistes, executius o empresaris; l'equitat exigiria -això sí- una decidida lluita contra el frau fiscal.

Més legítima perquè, en comptes de retallar drets dels treballadors (com pot ser el nombre de pagues anuals), es faria ús del que és una competència del govern: decidir els tipus impositius sobre la renda.

Abaixar salaris normalment deprimeix més la demanda que apujar els impostos, especialment si l'augment afecta més els més rics.

JORDI ROCA JUSMET
Barcelona

El valor del CRG

■ Hace seis años inicié mi sueño de convertirme en investigador. Tuve la oportunidad de empezar mi tesis doctoral en el mejor centro de investigación en biología molecular de Europa, el EMBL de Heidelberg.

Unos meses después, el grupo donde trabajaba aceptó el reto de dejar una organización establecida y trasladarse a un instituto emergente, el Centre de Regulació Genòmica (CRG), en Barcelona. Al contrario de lo que a algunos les parecería, poco me di cuenta del cambio. Seguía haciendo investigación en un entorno tan moderno, competitivo y brillante como en Alemania. Y todo ello en Barcelona.

Dos años más tarde publicábamos nuestro trabajo en la prestigiosa revista *Science*. Éste no es un caso aislado. Tanto en número de publicaciones de alto impacto como en financiación europea, el CRG está en primera línea española y europea. Me sorprende mucho que con estos datos, y siendo el más atractivo internacionalmente (65% extranjeros),

LA FOTO DEL LECTOR

Una práctica que ensucia la ciudad

Desde Badalona, el lector Ignasi Barnich Giménez nos remite esta fotografía con un corto pero irónico comentario: "Sabrá el propietario encontrar un cerrador el día que se li espatlli la porta?". Es esta una imagen habitual en muchos bajantes, cañerías y fachadas de nuestras poblaciones que supone una muestra de incivismo... y de que andamos sobrados de cerrajeros.

Los lectores pueden enviar sus fotografías a cartas@lavanguardia.es. Es imprescindible que vayan firmadas con nombre y apellidos y debe constar la dirección, el teléfono y el DNI o el pasaporte. La Vanguardia se reserva el derecho de publicar aquellas que considere oportuno.

EL CONTADOR

¿Vería bien modificar los festivos y el horario laboral?

Han opinado **2.903 personas**
Hasta las **21.00 horas**

LA PREGUNTA DE MAÑANA

¿Deberían pagar las federaciones a los clubs por convocar a los jugadores?

Vote en www.lavanguardia.com/participacion/encuestas o enviando un mensaje al 27722 con la palabra VOTAR espacio 1, 2 o 3, según sea la opción elegida Sí, No o Ns. Coste del SMS 1,42 (IVA incluido). Servicio prestado por NVIA. Atención al cliente: 902 354 525. info@nvia.eu